

DE SCHAKEL

Kwartaaluitgave van de Stichting Genootschap Engelandvaarders

"GII ZIJT DE SCHAKEL TUSSEN HEN, DIE THUIS BLEVEN, EN MIJ"

KONINGIN WILHEMINA

STICHTING GENOOTSCHAP ENGELANDVAARDERS

Kwartaaluitgave van de Stichting Genootschap Engelandvaarders
JANUARI 2008 - 29e Jaargang, nr. 115

BESTUUR:

Voorzitter

R.W. Hemmes	Thorbeckelaan 74	2564 BS Den Haag	Telefoon en fax 070 - 368 35 66
-------------	------------------	------------------	------------------------------------

Secretaris

G.J. Staal	Oranje Nassaulaan 52	3708 GE Zeist	Telefoon 030 - 692 27 92
E-mail: jan.staal@planet.nl			

Penningmeester

Ch.H. Bartelings	Thomas Jeffersonlaan 437	2285 AP Rijswijk	Telefoon en fax 070 - 394 14 67
E-mail: ch.h.bartelings@planet.nl			

LEDEN:

R.A. Grisnigt	Canadalaan 25	4631 NT Hoogerheide	0164 - 61 34 15
R.M. ten Broek	Burg. de Villeneuve- singel 30	3055 AP Rotterdam	010 - 422 39 14

J.A. Bakker, Evenementencommissie	Zeekant 92g	2586 JB Den Haag	070 - 354 02 45
J. de Mos, Evenementencommissie	Marjorystraat 25	3151 SK Hoek v. Holland	0174 - 38 21 83

Schakel redactiecommissie

Thomas Jeffersonlaan 437	2285 AP Rijswijk	Telefoon en fax 070 - 394 14 67
--------------------------	------------------	------------------------------------

E-mail: ch.h.bartelings@planet.nl

Bankrekeningen:

Postbank : 35 95 00
ABN-AMRO Rijswijk: 54.55.46.826

Website: www.engelandvaarders1940-1945.nl

**Het volgende nummer verschijnt in april 2008.
Gaarne hiervoor bestemde kopij inzenden vóór 1 maart 2008.**

JANUARI 2008

Dit is dan weer de eerste Schakel van de 29ste jaargang. Ik wens u en allen die u dierbaar zijn een heel gelukkig 2008. Ik hoop dat u de kerstdagen op gezellige wijze hebt kunnen doorbrengen. En dan nu eerst afslanken van de calorieën die de kerstdagen en de jaarwisseling zijn binnen gehaald en dan er vol tegenaan om het jaar zo nuttig mogelijk maar vooral gezond door te komen.

Het bestuur wil daarbij graag het goede voorbeeld geven maar ook de bestuurders worden elk jaar een jaartje ouder. Meermalen heb ik u al gemeld dat de bestuurscapaciteit daardoor wel eens zou kunnen afnemen. Ik kan u thans medelen dat wij er nu aan toe zijn een stapje terug te doen. Het bestuur heeft zijn doelstellingen daaraan aangepast. De gemiddelde Engelandvaarder merkt daar niets van. Alleen de enkeling die naar de drie herdenkingen kwam die door het bestuur elk jaar werden georganiseerd. In Delft kwamen wij jaarlijks bijeen om de geboortedag van Koningin Wilhelmina en de sterfdag van Prins Bernhard te herdenken; in Den Haag voor de herdenking van de sterfdag van Koningin Wilhelmina.

Het bestuur heeft besloten die drie herdenkingen voortaan in alle stilte te doen. Het heeft weinig zin om anderen te vragen klaar te staan om de aanwezige Engelandvaarders van koffie, een koekje en vooral warmte te voorzien als er hoogstens twee Engelandvaarders gevolg geven aan onze oproep. De herdenking zal voortaan alleen door bestuursleden worden bijgewoond. Wij zijn allen dankbaar die in het verleden aan die herdenkingen kleur hebben gegeven.

Onze bestuursactiviteiten zullen zo lang mogelijk gericht blijven op de

Herdenking sterfdag Koningin Wilhelmina, Den Haag 2007.

jaarlijkse reünie en vooral het elk kwartaal laten uitkomen van de Schakel. Ik ondersteun daarbij graag de oproep van onze nieuwe Redacteur (en die hoofdletter is met opzet) om wetenswaardige, gezellige stukjes over Engelandvaart of Engelandvaarders in te sturen.

Ik kijk er naar uit.

Rudi Hemmes

Herdenking geboortedag Koningin Wilhelmina, Delft 2007.

VAN DE PENNINGMEESTER

25.01.2008

ABN € 50,-

Allereerst wens ik alle lezers van de Schakel en hun dierbaren een Goed en Gezond 2008 toe.

Zoals gebruikelijk wordt in de eerste Schakel van het jaar het richtbedrag voor de jaarlijkse bijdrage vermeld, dat nu € 30,- minstens is. Voor lezers van de Schakel die geen Engelandvaarders zijn, is genoemd bedrag een bijdrage voor de kosten van het abonnement voor de kwartaaluitgave.

In Nederland wonende Engelandvaarders en belangstellenden ontvangen een acceptgirobiljet ter vereenvoudiging van de betaling. Op het acceptgiroformulier onder de vermelding van het bedrag van de bijdrage graag het eigen Postbankgiro- of bankrekeningnummer invullen in het daarvoor bestemde vakje, dus niet het Postbank- of banknummer van het Genootschap, hetgeen toch nog wel eens voorkomt. En

dan natuurlijk de handtekening plaatsen. In het buitenland wonende Engelandvaarders, weduwen van Engelandvaarders of donateurs die óók rekeningen bij Nederlandse bankinstellingen hebben, kunnen op de meest eenvoudige wijze voor de betalende en de ontvangende partij de jaarlijkse- en reüniebijdragen overschrijven op één van de bank-rekeningnummers van ons Genootschap, t.w.: Postbank: 359500 of ABN-AMRO bank: 545546826, ten name van de Penningmeester Stichting Genootschap Engelandvaarders te Rijswijk.

Andere mogelijkheden voor degenen die in het buitenland wonen, zijn om bijdragen in contanten (zo mogelijk euro's of anders valuta van het land van vestiging) of per cheque te zenden naar het adres van de penningmeester vermeld op de eerste pagina van de Schakel. Let wel: het tarief van banken voor het op onze rekening bijschrijven van ontvangen cheques is relatief hoog, maar een enveloppe met contant geld kost slechts porto!

Zoals bekend dienen onze inkomsten uit de jaarlijkse bijdragen en donaties in de eerste plaats om ons 'communicatiemedium' de Schakel te produceren en te verzenden. Daarnaast is er ook nog een steeds groeiend aantal zieken die, wanneer ons dat bekend is, van het bestuur namens u allen een bloemetje ontvangen. Bovendien worden waar mogelijk attenties verzorgd bij het ook steeds groeiend aantal overledenen.

Ondanks de zeer welkome bedragen hoger dan het richtbedrag, die wij ook vorig jaar ontvingen van een aantal Engelandvaarders en het legaat van onze overleden redacteur, waarvoor wij zeer dankbaar zijn, konden niet alle kosten worden gedekt, omdat van een groot aantal Engelandvaarders helaas wederom geen bijdrage werd ontvangen. Wij zouden graag zien dat alle aangesloten Engelandvaarders en belangstellenden een jaarbijdrage overmaken of toezenden, opdat wij onze doelstellingen als Stichting kunnen blijven nastreven.

De hierboven vermelde betalingsmethoden kunnen natuurlijk ook worden gebruikt voor bestellingen van Engelandvaardersdassen of schildjes. De bijdragen met verzendkosten zijn afgerond als volgt:

Engelandvaardersdassen:

Voor Nederland € 14,00

Voor binnen Europa € 16,00

Voor buiten Europa € 19,00

Engelandvaardersschildjes:

Voor Nederland € 20,00

Voor binnen Europa € 23,00

Voor buiten Europa € 29,00

Charles Bartelings

IN MEMORIAM

Han Peteri

7 mei 1918 - 29 oktober 2007

Tweemaal Bronzen Kruis
Officier in de Orde van Oranje-Nassau

In de vorige Schakel heb ik u bericht over Engelandvaarder Han Peteri, een van de zeer weinigen die Engeland per kano heeft bereikt, en de op handen zijnde onthulling door hem van een gedenkteken voor Engelandvaarders in Leiston, Engeland. Dit is de plek waar Han in september 1941 samen met zijn broer Willem landde op de Engelse kust. Ik sloot het artikel af met de opmerking dat de onthulling van het gedenkteken zou plaatsvinden zodra de gezondheidstoestand van Han dit zou toelaten.

Helaas zal Han Peteri die onthulling niet meer meemaken, want hij is op 29 oktober j.l. overleden. Dit betekent: afscheid van een markante Engelandvaarder en een zeer aimabel mens.

Henri Bernard Peteri werd in Rotterdam geboren. Toen de oorlog uitbrak studeerde Han technische natuurkunde aan de TH Delft. Als zodanig behoorde hij (militair gezien) tot de zogenaamde TH-compagnie, die zich onderscheidde bij de verdediging van Den Haag. Han heeft zich dapper geweed bij een vuurgevecht met een Duitser in het Kruithuis te Delft, een wapenfeit waarvoor na de oorlog het Bronzen Kruis aan hem werd toegekend.

In de winter 1940/1941 las Han Peteri een boek over iemand die in een kajak van IJsland naar Noorwegen peddelde en zo ontstond het plan om samen met zijn twee jaar oudere broer Willem per kano de Noordzee over te steken. Na maanden van nauwgezette voorbereiding vertrokken zij met een vouwkano op 19 september 1941 's nachts om 2 uur van het strand van Katwijk en peddelden in 56 uur naar de overkant. Dat klinkt heel simpel wanneer je het zo opschrijft, maar dat was het uiteraard niet.

Het was een uiterst gevaarlijke onderneming, die veel anderen fataal is geworden. In een interview van lang na de oorlog vertelde Han Peteri hoe nietig hij zich voelde in hun kleine kano op die onmetelijk grote Noordzee en hoe hij besloot maar aardig te zijn tegen zijn broer, 'want het kon wel eens ophouden'. Maar het hield niet op, gelukkig. In plaats daarvan kwamen Han en Willem op de ochtend van 21 september aan op het strand bij Leiston. "We riepen voortdurend 'Ahoy' en zwaaiden met de Nederlandse vlag omdat we bang waren voor landmijnen. Tenslotte verscheen er een soldaat die ons wenkte dat we aan land konden gaan." Tegen Han zei de soldaat: "Join the army" en drukte zijn pet op Hans hoofd, waarop deze antwoordde: "Daar zal ik voor zorgen."

Op 3 oktober 1941 werden Han en Willem Peteri door Koningin Wilhelmina op de thee ontvangen. Nog weer later werd uit haar naam het Bronzen Kruis aan hen uitgereikt (voor Han dus het tweede!) Zoals in de vorige Schakel al werd vermeld, nam Han Peteri dienst bij de Koninklijke Nederlandse Marine, waar hij het bracht tot luitenant ter zee 2e klasse.

Na de oorlog, terug in Nederland, maakte Han zijn studie af en trad in dienst van Unilever, waar hij snel carrière maakte en uiteindelijk hoofd research werd.

Ook in zijn persoonlijke leven ging het hem voor de wind: hij trouwde met Betty Peet, die hij, zoals hij het zelf formuleerde, al voor zijn vertrek naar Engeland kende en 'erg aardig vond'. Samen kregen zij zeven kinderen.

Het lef en de ondernemingszin die Han tijdens de oorlog had getoond, kenmerkten hem ook als ondernemer en uitvinder. Hij had een diepgeworteld geloof in het belang van de vrijheid van de mens en de werking van de vrije markt en was niet bang om tegen de algemene opinie en tijdgeest in te gaan. Zo heeft hij bijvoorbeeld al heel vroeg de milieu-problematiek onderkend, die later door de Club van Rome aan de orde zou worden gesteld.

In 1970 nam Han een groot risico, toen hij - met de zorg voor vrouw en kinderen op de schouders - zijn topfunctie bij Unilever vaarwel zei om zijn uitvinding van de Quooker, de kokend-water-kraan verder uit te werken. Het werd echter een groot succes: met deze stap legde hij de grondslag voor een bloeiend familiebedrijf, dat nu onder leiding van zonen Niels en Walter Quookers levert in diverse landen in Europa (buiten Nederland). Han is tot op hoge leeftijd actief gebleven; pas de afgelopen 2 jaar ging zijn gezondheid achteruit. Dat belette hem niet om enthousiast mee te denken over het gedenkteken voor Engelandvaarders in Leiston, dat hij zo graag nog wilde realiseren. In plaats van Han zal nu zijn vrouw Betty het gedenkteken onthullen, naar verwachting in het voorjaar van 2008.

Agnes Dessing

Mede gebaseerd op het door Harriët en Niels Peteri samengestelde en in eigen beheer uitgegeven boek over hun vader, getiteld: Henri B. Peteri: uitvinder, Engelandvaarder, ondernemer.

Dr. Frits Snapper

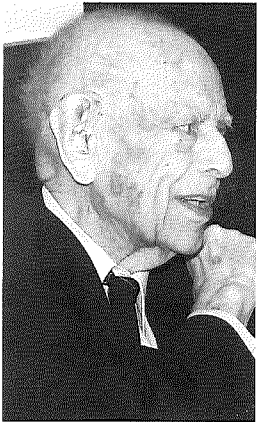
Amsterdam 29 september 1912 - Den Haag 11 november 2007

Oud reserve kapitein der infanterie

Officier in de orde van Oranje Nassau

Ridder in the Most Excellent Order of the British Empire

Drager van het Distintivo d' Onore Istituto per i Patrioti Volontari
della Liberta

Toch nog onverwacht is Frits Snapper op 95 jarige leeftijd overleden (op Remembrance Sunday).

Na zijn schoolopleiding is Frits Snapper in 1937 als econoom afgestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam. In datzelfde jaar is hij benoemd tot reserve 2e luitenant bij het 17e Regiment Infanterie. In 1939/1940 is hij gemobiliseerd en met het regiment gelegerd achter de Waal. De capitulatie heeft hij in Leerdam meegemaakt. Tijdens de bezetting heeft hij getracht naar Engeland te ontkomen om zich daar als reserve-

officier bij Hare Majesteit de Koningin te melden. Hetgeen in 1942 gedeeltelijk is gelukt, via Zwitserland.

Hij werd daar opgesloten in het vluchtelingenkamp "Bellechasse" en later "Sumiswald". In januari 1944 wist hij Zwitserland te verlaten en heeft hij zich aangesloten bij de Italiaanse partizanen in de Apennijnen om te vechten tegen de Duitsers en de fascistische milities. Bij de opmars van de Geallieerden in 1945 is hij als Commandant van 60 partizanen ingedeeld bij de Britse Number 5 Special Forces en belast met de verdediging van het bergdorp Civago bij Reggio Emilia gelegen tussen Parina en Modena, wat voor de Engelse troepen belangrijk was voor de verbindingen met het Geallieerde hoofdkwartier. Hij is hiervoor onderscheiden met een Engelse en Italiaanse medaille. Uiteindelijk is Frits via Genua toch nog in Londen aangekomen.

Na de oorlog is hij weer als reserveofficier in actieve dienst geweest o.a. bij de SROI in Ermelo en in de PJK in Den Haag als Commandant Verzorgingscompagnie HKKL.

In 1959 is Frits gepromoveerd als doctor in de economie. Zijn civiele loopbaan heeft hij doorgebracht in Amerika, Curaçao en Nederland in wetenschappelijke functies o.a. bij het CBS. In 1960 is hij voor 3 jaar in Nieuw Guinea tewerkgesteld en in 1963 voor 3 jaar in Kameroen bij de Verenigde Naties.

Frits was een vaste bezoeker bij vergaderingen en bijeenkomsten, ook van de Engelandvaarders. Bekend zijn zowel zijn schriftelijke als mondelinge opmerkingen, die ook resulteerden in diverse interviews. Als afdelingscorrespondent "Eerste Wereldoorlog" van "Mars et Historia" was hij van plan op de jaarvergadering 2007 aanwezig te zijn. Op de laatste reünie van de Engelandvaarders was hij er nog bij.

Vanwege zijn verdiensten voor het Cavaleriemuseum heeft hij als infanterist jarenlang aangezeten aan de Haagse VOC-koffietafel in Pulchri Studio tot groot genoegen van de aanwezige Cavalerie officieren. De vriendendag van het Cavaleriemuseum was zijn allerlaatste uitstapje.

Velen zullen Frits, ook erelid van de Haagse Onafhankelijke Ouderenpartij, missen.

Zijn familie wensen wij sterkte om dit verlies te dragen.

W.F. Anthonysz

M.C. van der Hoog

De erelijst telt 57 omgekomen Oud-Lyceïsten, waaronder militairen, Engelandvaarders, verzetstrijders, burgers en Holocaust-slachtoffers tijdens de Tweede Wereldoorlog en de Politionele Acties in Nederlandsch-Indië (1940-1949).

Het Nederlandsch Lyceum opgericht in 1909 als een privé- en middelbare, niet openbare school in Den Haag had een uniek leerplan van een Onderbouw van twee jaren, gevolgd - na overleg met leerlingen, ouders en docenten - door vier jaren Gymnasium (alpha en beta) of, al naar keuze drie jaren H.B.S. (A of B). De eindexamens waren dezelfde als die van de openbare Gymnasia en Hogere Burger Scholen. Na de bevrijding van Nederland in 1945 heeft dit Lyceum, oorspronkelijk gevestigd in de Willemstraat en later verhuisd naar de Theo Mann Bouwmeesterlaan 75, zich weten te handhaven tot 1991, waarna deze unieke leerinstelling op gezag van de Haagse autoriteiten heeft opgehouden te bestaan.

Wat deze administratieve maatregel vele Oud-Lyceïsten, zoals Engelandvaarder Pim de Bruyn Kops en mijzelf geschokt heeft, is dat blijkbaar geen rekening is gehouden met wat deze school in oorlogstijd heeft ondergaan: Welke andere middelbare school kan 57 oud-leerlingen betreuen waarvan een groot deel zich voor Nederland heeft ingezet? Welke andere middelbare school kan 5 Ridders van de Militaire Willemsorde onder haar oud-leerlingen tellen? En 42 Engelandvaarders waarvan 13 zijn verdronken of op andere wijze onderweg omgekomen, of daarna gesneuveld?

Ofschoon de school zelf nog 46 jaar na de Tweede Wereldoorlog heeft bestaan is nooit een plaque of gedenksteen opgericht in Den Haag om hen te herdenken. In 1999 is een gedenkboek van het Nederlandsch Lyceum uitgekomen waarin echter ook geen woord gerept is over de omgekomen oud-leerlingen. De reden voor deze lacune: Onzekerheid over het juiste aantal van hen en gebrek aan gegevens van enkelen. In oorlogstijd blijft de onzekerheid echter overal ter wereld bestaan en daarom hebben Pim de Bruyn Kops, wijlen Mevrouw Truus Kingma-van Rossum, secretaresse van de Bond

van Oud-Lyceïsten en ondergetekende met assistentie van wijlen onze uiterst hulpvaardige secretaresse Mees Borel Rinkes, de onvolledige lijsten opgemaakt die naast het gedenkboek van 1999 ter beschikking van de Bond van Oud-Lyceïsten zijn gesteld.

Met dank aan de redactie van de Schakel voor de plaatsing in ons orgaan, volgen hier de namen ...lest we forget... en voordat "de laatste Engelandvaarder het licht uitdraait", zoals eens door wijlen Engelandvaarder W.A. Klaver zo kernachtig is uitgedrukt.

Oud-leerlingen van het NEDERLANDSCH LYCEUM.

Ridders in de Militaire Willemsorde:

L.A.R.J. (Lodo) van Hamel (posthuum)
Mr. S.E. (Erik) Hazelhoff Roelfzema
C. (Chris) Krediet
G.J.L. (George) Maduro (posthuum)
J.N. (Joop) Mulder

Engelandvaarders:

Ir. J.A. (Hans) Andriesse	NA=Niet aangekomen (NA)
C. (Chris) Krediet	
Mr.W.G.K. (Winnie) Arendsen de Wolff,	
E. (Eddy) Lachman	
Mr. H.J. (Hilbo) Borel Rinkes	
J.N. (Hans) Maas	(NA)
G.W. (Govert) van den Bosch	
G.J.L. (George) Maduro	(NA)
O.W. (Oscar) de Brey	
J.C.A. (Jean) Mesritz	(NA)
K.W.A. (Karel) Broese van Groenou	(NA)
R. (Rob) Michielsen	(NA)
J.W. (Pim) de Bruyn Kops	
J.N. (Joop) Mulder	
N. (Norbert) Buchsbaum	(NA)
W.B. (Berend) du Pon	(NA)

H. (Henk) Elfrink	
Jhr. Leopold Quarles van Ufford	
J.D. (John) Flemer	
F.A. (Frans) van Raalte	(NA)
C.G. (Cyril) Gips	
C.A. (Kakie) van Rossum	
J.W. (Jaap) Hamel	
E. (Eric) Schiff	
L.A.R.J. (Lodo) van Hamel	
B. (Bob) van der Stok	
Mr. A.J.P. (Anton) de Haseth Möller	(NA)
A. (Addy) van Stolk	
Mr. S.E. (Erik) Hazelhoff Roelfzema	
F. (Frits) Stumpff	
Mr. P.J. (Hans) Hoets	
D. (Dick) van Swaay	(NA)
J.A. (Jobs) Jacobson	(NA)
Jhr. C.F.E. (Frederik) Trip	
Ir. A.M. (Dolf) Joeke	(NA)
B.M. (Ben) Vlieland Hein	
R.H. (Rob) de Jonge Oudraat	
Th. (Theo) Wachtel	
L.D. (Dick) Knappert	
Th.B. (Teddy) Wijnberg	
G. (Ghuup) Baron Kraijenhoff	(NA)
Mr. H. (Hans) van Zanten	

Van deze 42 zijn 10 onderweg verdronken of omgekomen in Duitse kampen:

Hans Andriesse
Karel Broese van Groenou
Jobs Jacobson
Hans Maas
George Maduro
Jean Mesritz
Rob Michielsen

Berend du Pon
Frans van Raalte
Dick van Swaay

En 3 aangekomen in Engeland en daarna gesneuveld:

Oscar de Brey
Lodo van Hamel
Jaap van Hamel

De volgende 11 Oud-Lyceisten (geen Engelandvaarders) maar reeds in dienst van de Koninklijke Marine, Luchtmacht, Leger of KNIL zijn in de Tweede Wereldoorlog en tijdens de Politie Acties in Nederlandsch-Indië gesneuveld of op een andere manier omgekomen:

J.L. (Hans) Bommezijn	(KM-slag in de Java Zee)
R. (Rudi) van der Haar	(Japans kamp)
A.E.G. (Godert) Baron van Heerdt	(KM- Middellandse Zee)
C.H. (Carel) Kranenburg	(Pol. Actie Java)
H.M.E. (Miel) van Leyden	(Pol. Actie-Luchtmacht-Java)
H.J.L. (Bob) Mangelaar Meertens	(Japans kamp)
C.S. (Cor) Schippers	(RAF- gesneuveld Noordzee)
Mr. J.H. (Jan) Terwogt	(Japans kamp-River Kwai-Thailand)
M.A. (Max) Vlieland Hein	(gesneuveld Grebbeberg)
C. (Carel) Baron de Vos van Steenwijk	(gesneuveld Grebbeberg)
J.C. (Jaap) Wolterbeek	(KM-slag Java Zee)

Naar Engeland varen vanuit bezet gebied om zich aan te sluiten bij de geallieerde strijdkrachten was een wijze van verzet. De andere wijze was om in Nederland te blijven en vandaar het verzet voort te zetten.

De volgende 21 Oud-leerlingen van het Nederlandsch Lyceum zijn in het verzet en tijdens de oorlogsgebeurtenissen in Nederland gefusilleerd of op andere wijze omgekomen.

A.C. (Arnoud) van Dam	(gefusilleerd)
W. (Walter) Frech	(omgekomen Duits concentratie-kamp)
M.A.J. (Jiedel) Frey	(omgekomen, geen gegevens)

H.H. (Hans) Geul	(gefusilleerd)
F.C. (Frans) van Hasselt	(omgekomen, geen gegevens)
J. (Han) van Hattem	(gefusilleerd)
W. (Wim) van Hattem	(gefusilleerd)
C.W. (Kees) van Holst Pellekaan	(gefusilleerd)
J. (Jan) Hondius van Herwerden	(omgekomen, geen gegevens)
K.L. (Lucas) Kamp	(gefusilleerd)
M.H.H. (Menko) Koenig	(gefusilleerd)
K. de Lint	(air raid, mei 1940)
J. (Jan) Luyten	(gefusilleerd)
F.A. (Frans) van Mourik	(gefusilleerd)
F.A. (Freddie) van Oven	(gefusilleerd)
W.M. (Thijs) Rheul	(gefusilleerd)
J. (Jan) Schippers	(air raid)
F.P. (Felix) van der Stok	(gearresteerd/omgekomen in kamp)
C.A.P. (Cap) van Stolk	(air raid)
J.A. (Hans) Weygers	(gefusilleerd)
C. (Carl) Wiechert	(geen gegevens)

De volgende 8 Lyceïsten, waaronder nog jonge leerlingen zijn in de Holocaust omgekomen:

J. (Jonno) Asscher
 Alice Cohen
 Herman Cohen
 Vera Homburg
 Sylvia Homburg
 D.F.G. (Dirk) Salomon
 E. (Emmy) Sanders
 M. (Thijs) Sanders

Het is met bijna zekerheid vast te stellen dat bovengenoemde lijsten van onze gevallen **niet volledig** zijn. Het is ook mogelijk dat in de lijsten die in 1999 met moeite zijn opgesteld fouten zitten. Dat schijnt de reden te zijn dat deze historische inbreng en offers van zo velen, tot nu toe zo onterecht in de vergetelheid is geraakt. Ik hoop, ook namens Pim de Bruyn Kops, dat deze publicatie aanleiding moge zijn voor de

jongere generatie en historici om deze lacunes aan te vullen, mogelijke fouten te corrigeren en met medewerking van de gemeente Den Haag de gevallen van het Nederlandsch Lyceum op waardige manier te herdenken met een plaquette of gedenksteen. Wat ondergetekende heeft weggelaten zijn de namen van drie Oud-leerlingen die in Duitse dienst zijn gevallen, waarvan twee aan het Oostfront en een mogelijk-kerwijze als rekrut van de Sicherheits Dienst. De naam van de vierde: R. (Rob) Herschel van Duitse nationaliteit sneuvelde bij Tobroek in Noord-Afrika.

Moge zij allen - ook de drie (sans nom) - rusten in vrede. En de school? De tijd verspreidt, wij voelen ons bereid... Het Lyceum heeft eenmaal ons jeugdbestaan geleid! En daar zijn wij dankbaar voor.

Pieter Hans Hoets

NATIONALE 4 MEI HERDENKING 2008

De Nederlandse Ministerraad heeft in 1968 besloten om de Nationale Herdenking van gevallen tijdens WO II altijd op 4 mei te laten plaatsvinden, ongeacht de dag van de week. De Nationale Herdenking zal daarom dit jaar op zondag 4 mei plaatsvinden met alle reguliere handelingen daaraan verbonden, zoals de vlaggen halfstok, de twee minuten stilte en de kransleggingen.

Bijgaand, op de volgende pagina, een brief van het Nationaal Comité 4 en 5 mei waarin belangstellenden op de mogelijkheid wordt gewezen om kaarten aan te vragen voor het bijwonen in Amsterdam van de Herdenkingsbijeenkomst in de Nieuwe Kerk en de plichtigheid op de Dam.

CHB

Nationaal Comité 4 en 5 mei

Kenmerk: 2007.08.042/439

AANVRAAG KAARTEN NATIONALE HERDENKING ZONDAG 4 MEI 2008

Tijdens de Nationale Herdenking op 4 mei herdenken wij allen - burgers en militairen - die in het Koninkrijk der Nederlanden, of waar ook ter wereld, zijn omgekomen sinds het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in oorlogssituaties en bij vredesoperaties.

In Nederland vinden door het jaar heen vele herdenkingen plaats, verbonden aan specifieke historische gebeurtenissen. Tijdens de Nationale Herdenking komen alle herinneringen samen.

Herdenkingsbijeenkomst in De Nieuwe Kerk en plechtigheid op de Dam

Het Nationaal Comité 4 en 5 mei organiseert ieder jaar op 4 mei een herdenkingsbijeenkomst in De Nieuwe Kerk voorafgaand aan de officiële plechtigheid bij het Nationaal Monument op de Dam om 20.00 uur. Deze bijeenkomst is primair bedoeld voor overlevenden en nabestaanden. De bijeenkomst begint om 18.55 uur en duurt ongeveer tot 19.25 uur. Voor de aanwezigen in de kerk is ruimte gereserveerd aan de voet van het Nationaal Monument. Op de Dam zijn zitplaatsen beschikbaar voor mensen die moeilijk ter been zijn. Ook is het mogelijk om de plechtigheid bij het Monument op monitoren in De Nieuwe Kerk te volgen.

Om de bijeenkomst bij te wonen kunnen belangstellenden een brief sturen naar het Nationaal Comité 4 en 5 mei met daarin vermeld: naam, geboortedatum, adres, postcode en plaats, telefoonnummer, de reden van aanvraag en eventueel de naam van de vereniging of organisatie waarvan u lid bent.

Na ontvangst van de brief wordt u in het uitnodigingenbestand opgenomen en begin februari 2008 wordt de officiële uitnodiging toegestuurd. Bij de uitnodiging is een antwoordkaart gevoegd waarmee door een ieder maximaal twee kaarten kunnen worden aangevraagd. De antwoordkaarten worden door het Nationaal Comité in volgorde van binnenkomst behandeld.

Als u in de afgelopen jaren al een uitnodiging ontvangen hebt, hoeft u *niet* te reageren. U bent vast in het uitnodigingenbestand opgenomen en u ontvangt in februari 2008 wederom een uitnodiging.

Nationaal Comité 4 en 5 mei

Let op: vanaf 18 december 2007 is ons nieuwe adres:

Nieuwe Prinsengracht 89
1018 VR Amsterdam

website: www.4en5mei.nl

BIJEENKOMSTEN 2008

Planning Engelandvaardersbijeenkomsten en bestuursvergaderingen 2008 in de Prinses Juliana Kazerne te Den Haag.

Data	Bijeenkomst vanaf 16.00 uur Maaltijd 17.30-18.30 uur	Bestuursvergadering 13.30-17.30 uur (RvS zaal)
7/ 1	X	
4/ 2	X	
3/ 3	X	X
7/ 4	X	
12/ 5	X	
2/ 6	X	X
7/ 7	X	
4/ 8	X	
1/ 9	X	X
6/10	X	
3/11	X	
1/12	X	X

J. de Mos

Telefoon/Fax: (0174) 382183

REISERVARINGEN VAN ENGELANDVAARDER A.E. PANNENBORG

Eind juli 1943 vertrokken Willem van der Heijden en ik uit Nederland in de hoop door te komen naar Engeland. Willem was een klasgenoot van mijn verloofde geweest op het Leidse Gymnasium. Wij hadden aanwijzingen hoe naar Parijs te reizen: tweemaal te voet een landsgrens over. Voorts een contact in een kroeg tegenover het Gare du Nord. In twee dagen waren we daar; het contact kwam niet tot stand en wij vielen terug op een uitwijkadres van een Nederlandse boer ten oosten van Parijs. Dat adres was in een dorp St. Benoit sur Aube, halverwege Sens en Troyes. Na een nacht bij vrienden van Willem in Parijs te hebben doorgebracht, namen wij de trein naar Sens en daar een bus naar St. Benoit.

Op de boerderij werden wij alsof we verwacht werden ontvangen. Er bleken wel twintig jonge Nederlanders te huizen. Toen wij de volgende dag wat nader kennismaakten, bleek tot onze verbazing, dat die lui niet op weg naar Engeland waren, maar hier een heerlijk onderduikadres hadden gevonden. De boer zelf had een advies, toen wij hem vertelden naar Spanje te willen. In de crisisjaren was een heel contingent boeren uit Nederland naar deze streek verhuisd. Zoveel, dat ook de pastoor uit ons land kwam. "Ga maar eens hem om raad vragen". Hij had nog een tip; hij gaf ons naam en adres van een vriend van hem, de Putter, die een boerderij had gelegen dichtbij de demarcatielijn tussen Vichy Frankrijk en de rest.

De pastoor had rood haar. Hij raadde ons dringend aan naar huis te gaan (dat is standaard: een soort alibi als ze er ooit op worden aangesproken). Maar wilde wel vertellen over zichzelf. In dat verhaal zat een belangrijke tip verborgen: naam en adres van een klooster in Toulouse. De volgende dag namen wij de trein in een grote boog zuidoostelijk om Parijs heen. Eerst naar Montargis, dan naar Tours en daar overgestapt in een Micheline, de Franse naam voor een wagon met dieselmotoraandrijving. Bij de Putter waren geen andere gasten. Wij werden uiterst gastvrij ontvangen en kregen heel goed te eten. De boer en boerin vertelden, naast hun levensverhaal, dat na de bezetting van Vichy Frankrijk door de Duitsers (november 1942) er geen controle op de weg bij de demarcatielijn meer plaats vond, wel nog steeds in de treinen. Wij konden met een gerust hart de grote weg aflopen naar Loches.

De tweede dag na aankomst deden wij dit. Het was onwerkelijk. Een lange rechte weg met hoge bomen erlangs, geen auto, geen fietser, geen wandelaar, geen kip. Na een kleine twintig kilometer bereikten wij Loches en namen daar de trein naar Châteauroux, het dichtstbijzijnde station aan de lijn van Parijs naar Toulouse.

De sneltrein was afgeladen. Wij wrongen ons een bomvolle wagon in en stonden als haringen in een ton in de gang langs coupés. Halverwege de reis was commotie waarneembaar aan het eind van de

gang. De blik die kant op richtend namen wij groene petten waar: Grüne Polizei! Tijdens het lange staan hadden wij alle gelegenheid onze medepassagiers gade te slaan. Wij stonden in de gang voor de deur van een coupé, die bezet was door zeven bakvissen en een wat oudere dame, typisch een groep uit een meisjesspensionaat met chaperonne. Toen het onheil zich aftekende, legde Willem met zijn vloeiende Frans aan de chaperonne uit in welk een benarde positie wij twee ons bevonden. De dame reageerde instantaan: "meisjes, even je benen op tillen, zodat de heren onder de bank zich kunnen verstoppen. Goed zo! En nu je rokken wat wijder spreiden". Toen de Grünpo bij de coupé aankwam, zette de dame een bars gezicht op, zei: "geen mannen hier naar binnen!", en overhandigde een handvol cartes d'identité.

Aangekomen in Toulouse wemelde het van Duits groen, maar gelukkig allemaal Wehrmacht. Wij bereikten het klooster en werden na enig wachten door een monnik te woord gestaan. Na het obligate: ga naar huis, wij hebben het helemaal niet met jullie op, kregen wij instructies. Volgende morgen met de eerste trein, vertrek 06:15, naar Foix, daar uit het station, de brug over en de heuvel oplopen (later hebben wij gehoord, dat de trein van 06:15 van Toulouse naar Foix de enige was, waarin geen Duitsers meereisden voor controle).

Het was een kort nachtje, maar wij deden als bevolen. In Foix de brug over was eng, er stond een schildwacht. Tossen wie het eerst zou gaan. De soldaat had echter geen enkele interesse in ons. Wij liepen tussen wijngaarden de heuvel op en werden ingehaald door een man op een fiets. Die stopte, draaide zijn lapel om, toonde een insigne en zei: Police! Willem en ik keken elkaar een beetje dom aan, pakten bij gebrek aan beter onze paspoorten en toonden die. Dat viel in goede aarde. Wij hadden te maken met de secretaris van de Commissaris van Politie, die in de ondergrondse zat en vanuit het klooster van onze komst verwittigd was. Deze heer regelde voor ons onderdak bij een slager. Wij moesten enkele dagen geduld hebben, waarin wij de avances van de dochter van de slager wisten te weerstaan.

Wij waren nu zo dicht bij de grens met Spanje, dat wij in handen waren van een professionele organisatie. De leiding berustte bij de vrouw van

een Franse Kolonel, die in Londen zat. Verder waren er localen, voor wie het begeleiden van vluchtelingen over de Pyreneeën hun broodwinning was geworden, de zogenaamde passeurs.

Na enkele dagen was het zover. Wij werden verzameld op een betegelde binnenplaats. Toen iedereen er was, bleek er een bus voor het huis te zijn verschenen. Het gehele gezelschap stapte in en wij voeren bij het vallen van de duisternis de voetheuvels van de Pyreneeën in. Na een, naar schatting, twaalf kilometer stapten wij allen uit. De passeurs presenteerden zich en onderhandelden met elke tochtgenoot over hun beloning. Een gouden tientje deed het voor Willem en mij. Toen werd het convooi geformeerd: wie heeft een wapen? Die werden in de kop en in de staart van het convooi geplaatst. En toen gingen we! Niet dat wij passend gekleed of geschoeid waren. Op molières met gladde zolen bergden we tot 3000 meter over. Na enkele kilometers moesten we een grotere weg over waar telkens Duitse patrouilles langskwamen. Dat was: ssht, ssht, ssht. We zagen de wagens van zo'n patrouille voorbij gaan. NU. Toen was het grootste gevaar achter ons. De tocht ging omhoog en de pas werd versneld. Het punt werd bereikt, dat wij eigenlijk geen gevaar meer hadden te duchten. Niemand wachtte meer op de achterblijvers en Willem en ik waren op elkaar aangewezen.

Wij begonnen met wat te rusten om hernieuwde krachten te verzamelen. Vervolgens liepen wij door richting zuid, in de nacht. Wij waren op halve hoogte op een onbeboste berghelling vol met rotsblokken. Beneden in de zool van het dal stond een barak; daarin brandde licht. Willem ging zitten en ik zei: ik loop de helling wel op om te kijken of we beter aan de andere kant verder kunnen. Dat was naïef; de helling was veel hoger dan ik gschat had. Van vermoeidheid viel ik op een rotsblok in slaap. Toen ik wakker werd daalde ik af: geen Willem! Dan maar alleen verder tot voorbij de barak en dan naar beneden naar de weg die daar liep. Het begon licht te worden en waarachtig ik zag een eind voor mij iemand lopen, Willem. Toen wij weer samen waren en overlegden hoe verder, zag Willem een heel eind verder in de goede richting een mens. Wij daarheen, het bleek een schaapherder te zijn. Verstaan konden wij elkaar niet, maar de naam Andorra ontlokte een

reactie. Hij wees naar een pas, waarheen een pad voerde. Later heb ik op een kaart vastgesteld, dat wij toen naar 2800 meter hoogte zijn geklommen. Eenmaal daaroverheen werd de wereld alleen maar vriendelijker.

Aan het eind van de middag na een tocht van 24 uur liepen wij het stadje binnen. Er was veel winkelend en flanerend publiek. Ongeloof en paniek stegen in ons op toen wij in de hoofdstraat een motorfiets met zijspan en mitrailleur met drie Duitse militairen zagen aankomen. Niemand om ons heen schonk daar enige aandacht aan. Even later kwam er een Rolls Royce aan met de Union Jack op het rechter spatbord. Andorra bleek een free for all te zijn. De bestuurlijke verantwoordelijkheid werd gedeeld door de Préfet du Département des Hauts Pyrénées en de Bisschop van het Noordspaanse stadje Seo de Urgel. Die waren er blijkbaar in geslaagd de Duitsers te overtuigen van de voordelen van een voor alle partijen toegankelijk smokkelnest, waar alles te koop was.

Fysiek uitgeput en mentaal in een juichstemming besloten wij in een goed hotel te gaan overnachten. Dat vonden wij meteen. Toen hadden wij geluk. Toen wij ons inschreven aan de receptie hoorden wij Nederlands spreken, een mevrouw met haar dochter. Zij keken makkelijk door ons uiterlijk van landlopers heen en boden meteen goede raad aan. Het bleek Mevrouw Snelders te zijn, de echtgenote van de directeur van Seda de Barcelona, een dochterbedrijf van HKI uit Breda. Zij waarschuwde ons, dat bij binnenkomst in Spanje de politie alles van enige waarde afnam. "Geef ons maar je horloge en andere dingen, die je niet kwijt wil; die sturen we terug als je eenmaal in Madrid zit. Er zit niets anders op, vooral omdat je de taal niet spreekt, om, als je uitgeslagen bent, de bus naar Spanje in te nemen. Dan wordt je opgesloten maar met een redelijke kans na enige tijd los te komen". Heel belangrijk voor ons was, dat we aan de dochter, Elisabeth, het adres van mijn verloofde gaven. Zij schreef een brief waarin zij o.a. verhaalde haar oude vrienden Eduard en Willy onverwacht ontmoet te hebben. Zo wisten onze ouders en mijn verloofde in Nederland reeds een week of zes na ons vertrek, dat wij heelhuids Spanje gehaald hadden.

(wordt vervolgd)

monumenten: www.oorlogsmonumenten.nl Op deze veel informatie, o.a. over de vele oorlogsmonumenten. Er zijn ook monumenten die met Engelandvaarders te maken hebben.

om de komende tijd in de Schakel telkens een monu-
1 (met dank aan de Stichting Oorlogsmonumenten, die is om ons toestemming te geven de informatie voor de nemen). Deze keer: het Englandspiel Monument in

ELMONUMENT

'Englandspiel' in Den Haag is een bronzen beeld van de engel met verbrande vleugels (de val van Icarus). laatst op een voetstuk. Het gedenkteken is 3 meter 60 p het voetstuk luidt:

'Zij sprongen in de dood voor onze vrijheid'
Englandspiel 1942-1944

In dankbare herinnering aan de 54 Nederlandse agenten allen die vielen in het inlichtingenwerk

Het beeld is een Grieks-mythologische voorstelling van Icarus, die met behulp van vleugels samen met zijn vader Daedalus uit het labirynth ontsnapte. Ondanks waarschuwingen van Daedalus vloog Icarus te dicht bij de zon, waardoor de was waarmee de veren aan de schouders vastzaten, smolt en Icarus in zee viel en verdronk.

Icarus staat symbool voor de 54 geheim agenten die tijdens de Tweede Wereldoorlog boven

Het monument is geplaatst aan de rand van de Scheveningse Bosjes, gelegen aan de Hogeweg te Den Haag.

Dit monument is geadopteerd door:
Eerste Vrijzinnig Christelijk Lyceum
Bron: www.oorlogsmonumenten.nl

Jaarlijkse Herdenking bij het Englandspielmonument

Op 4 mei om 15.00 uur vindt bij het monument een kranslegging plaats ter nagedachtenis aan alle omgekomen geheim agenten en medewerkers, waaronder een groot aantal Engelandvaarders. Na de herdenking kunnen de deelnemers elkaar ontmoeten in het nabij gelegen Holiday-Inn-Crown Plaza Hotel.

NAZI-ARCHIEF BIEDT ONLINE SERVICE

Het archief wil de toegang tot de vijftig miljoen documenten vergemakkelijken. Het archief over het nationaal-socialisme in Bad Arolsen neemt sinds kort ook aanvragen via internet in behandeling. Het archief, dat wordt beheerd door het Rode Kruis, wil de toegang tot de vijftig miljoen documenten in zijn bezit vergemakkelijken. Het archief is tien jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog opgericht door het Rode Kruis. Het bevat gegevens van 17,5 miljoen slachtoffers van het nationaal-socialisme. Deze gegevens zijn nu door nabestaanden en onderzoekers gemakkelijker op te vragen. De nieuwe online service geeft slachtoffers en onderzoekers echter niet rechtstreeks toegang tot de bestanden. Alleen de aanvraagprocedure is eenvoudiger geworden. Tot nu toe moesten mensen die informatie wilden een schriftelijk verzoek inleveren, rechtstreeks of via de plaatselijke afdeling van het Rode Kruis. De verwerking van aanvragen verliep decennia lang zeer langzaam. Nazi-slachtoffers en hun familieleden moesten vaak enkele jaren wachten op een antwoord op hun verzoek.

Bron: www.informatieprofessional.nl

Dit artikel is met toestemming overgenomen uit de Antilliaanse Nieuwsbrief van sept/okt 2007, een uitgave van het Kabinet van de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen.

Internationaal Dachau Comité eert Antilliaanse verzetsstrijder en oorlogsheld George Maduro

Op zaterdag 13 oktober j.l. was het drukker dan normaal in Madurodam. Als speciale gasten waren aanwezig de leden van het Internationaal Dachau Comité. Ter nagedachtenis van George Maduro werd in Madurodam een krans gelegd bij de plaquette van George Maduro. Dit gebeurde in aanwezigheid van een aantal genodigden waaronder mevr. Jet Bussemaker, Staatssecretaris van VWS; de heer Henk Kool, loco-burgemeester van Den Haag; Gevolmachtigde Minister Paul Comenencia en Alexandra Tan, de 17-jarige burgemeester van Madurodam. De naamgever van Madurodam overleed in het Duitse concentratiekamp Dachau op 9 februari 1945 aan vlektyfus.

George Maduro, afkomstig van Curaçao, was voor de oorlog rechtenstudent in Leiden. Tijdens de eerste oorlogsdagen vocht hij als reserveluitenant in het Nederlandse leger waarvoor hij postuum de Militaire Willemsorde kreeg. Na onder andere een periode in de Scheveningse gevangenis is Maduro in België opgepakt waar hij hielp bij het in veiligheid brengen van neergeschoten geallieerde soldaten. Via concentratiekamp Saarbrücken kwam George Maduro in Dachau terecht waar hij overleed. De ouders van Maduro hebben

Tijdens het defilé volgend op de kranslegging (Paul Comenencia legde namens de Antilliaanse regering de krans), plaatste iedereen een roos bij de gedenkplaat van het monument ter ere van verzetsstrijder en oorlogsheld George Maduro. Jet Bussemaker legde de roos samen met haar dochtertje.

het startkapitaal voor Madurodam ingelegd als herdenkingsmonument voor hun enige zoon. Het concentratiekamp Dachau werd op 21 maart 1933 als eerste concentratiekamp in Duitsland geopend en stond model voor de vele concentratiekampen die in de Tweede Wereldoorlog volgden. Op 29 april 1945 werd Dachau door het Amerikaanse leger bevrijd. Het dagelijks bestuur van het Internationaal Dachau Comité (het Bureau Executive) vergadert op uitnodiging van het Nederlandse Dachau Comité in het Vredespaleis. In het Bureau Executive hebben 5 nationaliteiten zitting: De Nederlander Pieter Dietz de Loos (président); de Fransen: Generaal André Delpech (président honoraire), Jean Samuel (secrétaire général), de Belgen Paul Kerstenne (trésorier honoraire), Benoît Darmont (vice-président) en Thierry Baillot (trésorier), de Duitser Max Mannheimer (vice-président) en de Tsjech Vladimir Feierabend (membre).

Naschrift

In 2002 werd G.J.L. (George) Maduro, RMWO, opgenomen in het bestand van Engelandvaarders en werd zijn naam bijgeschilderd op het vijfhoek/erepaneel van Engelandvaarders in de kapel op het Nederlandse Ereveld te Loenen. Dit gebeurde nadat was komen vast te staan dat George Maduro niet alleen in België was om neergeschoten geallieerde piloten te helpen, maar ook de intentie had, via de zuidelijke route, naar Engeland te ontsnappen, om vandaar uit de strijd tegen de vijand voort te zetten.

ENGELANDVAARDERS REDDING OP FILM

Toen de poging van J.F. Osten en E. Moddemeijer om met nog drie anderen op 29 september 1943 met een bootje van Anton Schrader naar Engeland over te steken mislukt was, ontstond er pas in februari 1944 voor Osten en Moddemeijer weer een nieuwe mogelijkheid. Schrader had hen de weg gewezen naar de werf van Van Ravesteijn in Leidschendam, waar Pier en Jo Meijer de bootjes voor Schrader zee-

vaardig maakten. Met hulp van de broers Meijer kochten Osten en Moddermeijer een ander bootje, een Zuiderzeevlet van zo'n 7 meter lengte, en ruilden zij de 17 pk motor in voor een Chevrolet van 60 pk. Op 22 februari 1944 vertrokken zij met J.M.F. Fuchter, C.P.H. Winckel en H. Baxmeijer. Dit keer lukte de poging, die beroemd is geworden omdat de Amerikaanse captain Hardy op het schip van de RAF Air Sea Rescue dat hen buiten Lowenstoft uit zee oppikte, de redding heeft verfilmd. De meesten zullen de unieke beelden wel kennen van de zwaaiende jonge Engelandvaarders in dat kleine bootje.

John Osten uit Chili, Hein Fuchter uit Australië en Flip Winckel uit Nederland waren in september 2007 aanwezig bij een reünie in Gorleston waar ook een plaque is opgericht ter herinnering aan alle reddingswerkers. Zowel de lokale Eastern Daily Press als de regionale tv zender van ITV besteedden aan deze reünie uitgebreid aandacht. Op beider websites was het filmpje van de redding te zien. Inmiddels is de site van ITV Anglia helaas weer afgesloten voor buitenlanders, zodat het filmpje daarop ook onzichtbaar is. Hopelijk blijft de site met tekst en film van de Eastern Daily Express nog open:

<http://new.edp24.co.uk/search/story.aspx?brand=EDPOnline&category=News&itemid=NOED16%20Sep%202007%2017:36:51:480&tBrand=EDPOnline&tCategory=search>

Voor de raadpleging: Controll en click

\\

Sierk Plantinga

ADRESSENBESTAND

ADRESSENBESTAND
Stichting Genootschap Engelandvaarders

Aanvullingen en wijzigingen no. 31 op de adressenlijst van 1 april 1999.

Overleden:

Janbroes, E.G.
Noorden, A.J.M. van
Peteri, H.B.
Snapper, F.
Wesselius, P.E.W.

Zeist
Maastricht
Rotterdam
Den Haag
Huizen

Verhuisd:

COGIS

Churchilllaan 11
(4e verdieping)

3527 GV Utrecht

Adreswijzigingen en correcties gaarne aan:

G.J. Staal

Oranje Nassaulaan 52
3708 GE Zeist
Telefoon 030 - 692 27 92
E-mail: jan.staal@planet.nl

www.engelandvaarders1940-1945.nl